

Публиката ни е интелигентна

Скъпи читатели, всяко интервю е уникално и незабравимо по своему – понякога някак по-спокойно, в случая – съпроводено с много вълнение от предстоящата среща с подобни музиканти-икони в българската рок-музика. Няма как да пропусна да изразя горещата си благодарност към г-н Иван Иванов, организатор на концерта в Прага, за това че ми помогна да разговарям с Кирил Маричков и Иван Лечев, а чрез мен и нашите читатели, както и слушателите на Чешкото национално радио, да се докоснат до личностите на тези талантливи българи. И макар че бяха концертисали из цяла Европа и им предстоеше поредното излизане пред публика, те с нищо не показаха умора или нетърпение – напротив – бяха усмихнати и естествени, всъщност, преценете сами!

– Завършвате голямо европейско турне, посветено на 50-годишния юбилей на група „Щурците“. Каква е основната част от Вашата публика в чужбина?

– (Иван Лечев): Хубава и интелигентна! Преобладават нашите сънародници, живеещи в чужбина, както и смесени семейства. Има и млади, и стари, най-различни хора идват, пеят песните ни, знаят ги. На концертите виждаме и съвсем млади хора, което за нас е много показателно – че

действително има нужда, или поне се ласкаем от мисълта, че наистина има нужда от това, което правим.

– Кога бяхте за последен път в Прага и кое Ви вдъхнови отново да концертисарте в чешката столица?

– (Кирил Маричков): Ако трябва да отговоря за себе си, то беше сравнително скоро – миналата есен през септември. Бяхме известно време в Прага заедно със съпругата ми, посетихме много забележителности

Камелия Илиева

и останахме доволни. С група „Щурците“ беше доста отдавна, преди 10 години точно. За 40-годишнината ни направихме турне, което, освен в България, реализирахме и в 4 други страни: Германия, Полша, Чехия и Австрия. Много хубаво минаха тогава концертите, тук винаги е много приятно, да не говорим аз колко харесвам този град.

– Ако се върнем назад към историята на групата – в нея има доста тежки моменти: Ваши песни са спи-

рани от излъчване, забранявана Ви е концертна дейност. **Необходима ли беше смелост тогава, преди 50 години, да се прави рок-музика в България и кое Ви крепеше да не се предадете и да не се откажете?**

– (Кирил Маричков): Публиката. Имам една такава песен – „Имаш ли приятел“ – и там казвам, че ние сме оцелели, защото имаме приятели и публика, която ни подкрепя. Тя ни подкрепяше в съвсем прекия смисъл на думата – не само морално, но и заради големите приходи, които вадехме на тогавашната Концертна дирекция. Т.е. между идеологическата и икономическата ножица, властимащите често избираха икономическата и ни изпращаха на турне, като казваха: „Ей, този път да не правите така!“. Имаше непрекъснато някакви санкции, но аз не се страхувах. Помня доста случаи, когато колегите ми, Пеци и Валди, от двете страни ме риташа с всичка сила по кокалчетата да спра да говоря разни неща, но аз продължавах, което ми донесе доста неприятности. Не знам, такъв съм си изглежда.

– „Щурците“ е любима рок-група на няколко поколения българи, голяма част от Вашите хитове спокойно можем да определим като вечни. Какво, според Вас, ги прави актуални и търсени и днес?

– (Кирил Маричков): Просто са си хубави песни. Понякога ме питат: ама как така стават хитове, ама как направихте това? Не знам и съм благодарен на Господ, защото аз имам една теория, че музиката със своята цялост съществува във Вселената и има хора, които притежават „антенки“ да я уловят, и други, които нямат такива. Не мога да кажа как точно ми хрумват идеи, но ми хрумват изведнъж и понякога даже нямам никакъв музикален инструмент под ръка и се стремя да запомня наизуст не само някаква мелодия, но и хармония. Случвало ми се е дори на плажа да пиша ноти по пясъка и моята жена търча да ми намери една химикалка, за да ги запиша, докато не съм ги забравил. Знаете ли за коя песен става

дума? За „Две следи“, която ми хрумна първо на плажа: „Беше слънчев ден, случайно те открих...“. Не знам как идва вдъхновението – някой път можеш да седнеш на пианото, да си дрънкаш и нищо да не става, а друг път – изведнъж... хоп...

– Г-н Лечев, Вие сте сред най-популярните български рок-музиканти, перфектният китарист на група ФСБ, имате зад гърба си десетки години концертна дейност, композирате филмова и театрална музика. **Кое Ви накара да се включите във „Фондацията“ и въобще какво се крие зад това име?**

– (Иван Лечев): „Фондацията“ – това е идея на Дони, един от членовете й. А идеята му се базира на една от книгите на американския писател Айзък Азимов, където става дума за такава фондация, която събира и съхранява изчезващото човешко познание. Нашата група е създадена с идеята да събира вечните образци на хубава българска музика, двойно подчертавам хубава, защото има и друга. За нас то е мисия и това беше съществената причина да се съглася да участвам в този проект. Дони беше инициаторът, той ме покани на среща, обясни ми за какво става въпрос, и аз приех веднага

– (Кирил Маричков): С една малка подробност, ако мога да добавя – когато ми се обадиха с това предложение, аз им казах „Защо не предложите на Иван Лечев, той да е китаристът“, а те отговориха „Вече му се обадохме“.

– **Какво свързва музиканти от различни поколения и обогатихте ли се взаимно като творци?**

– (Кирил Маричков): За добрия музикант да свири с други добри музиканти е удоволствие и той се радва. Приема го като жизнена необходимост, това дава стимул на всеки от нас – да свириш с такива хора, да изпиташ наслаждение, като ги чуеш как свирят. При по-слабите музиканти не е така – те си завиждат и се мразят, обаче това е доказателство, че не са достатъчно добри.

– **Направи ми впечатление наименованието на Вашето представление преди турнето Ви в Австралия – „Фондацията“ – носталгия за бъдещето“ – на какъв принцип избирате репертоара си и как виждате по-нататъшното развитие на групата?**

– (Кирил Маричков): Как досега сме го избирали, е ясно – песните, които ни харесват, на групите, които сме свирили, ги правим. Вече имаме песни за два концерта. Как ще бъде в бъдеще – след като с оркестъра на Българското радио записахме албум с 14 мелодии, някои, от които изпълняваме и тази вечер, решихме да пробваме да направим нови песни, наши собствени, което леко ни стресира, имаме лек комплекс на тази тема, аз поне, защото в момента правим най-хубавите песни на групите, участващи във „Фондацията“. Ако правим нови песни, те трябва да не отстъпват на това, трябва да са още по-добри.

– **Слуша ли се българска музика в България?**

– (Иван Лечев): Има известен напредък, което, както във всички неща в природата, е доста бавен процес. В смисъл, така наречената чалга все повече си намира място и отива там, където ѝ е мястото. Стойностна българска музика се пуска в ефира много малко, в интерес на истината, но има лека положителна промяна. Това са бавни процеси, те не стават за дни, те стават за години, даже за десетки години.

– (Кирил Маричков): След много табута и забрани, махалото отива в другата крайност. В онези години наистина имаше забрани около рока, особено около хард рока и хеви метъла, около пеенето на английски, но имаше цензура и за чалгата, и се спираха долнопробни песни. Като се отпусиха нещата, демокрацията показва и лошите си страни за едно общество, което не е свикнало със стойности и чалгата проби невероятно много, но сега нещата си идват на мястото. ♦